

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

9. prosince 2021 *

„Řízení o předběžné otázce – Daně – Daň z přidané hodnoty (DPH) – Směrnice 2006/112/ES – Článek 168 – Nárok na odpočet daně zaplacené na vstupu – Hmotněprávní podmínky nároku na odpočet – Postavení dodavatele jako osoby povinné k dani – Důkazní břemeno – Odepření nároku na odpočet daně v případě, že skutečný dodavatel nebyl identifikován – Podmínky“

Ve věci C-154/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (Česká republika) ze dne 11. března 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 31. března 2020, v řízení

Kemwater ProChemie s. r. o.

proti

Odvolacímu finančnímu ředitelství,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení C. Lycourgos, předseda čtvrtého senátu vykonávající funkci předsedy desátého senátu, I. Jarukaitis (zpravodaj) a M. Ilešič, soudci,

generální advokát: P. Pikamäe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Odvolací finanční ředitelství T. Rozehnalem,
- za českou vládu M. Smolkem, O. Serdulou a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu S. Jiménez Garcíou, jako zmocněncem,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a R. Kissné Berta, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: čeština.

– za Evropskou komisi A. Armenia a M. Salykovou, jako zmocněnkyněmi,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Kemwater ProChemie s. r. o. a Odvolacím finančním ředitelstvím (Česká republika) (dále jen „finanční ředitelství“) ve věci odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu za dodání reklamních služeb uskutečněné v průběhu let 2010 a 2011.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 9 odst. 1 směrnice 2006/112 stanoví:
„Osobou povinnou k dani“ se rozumí jakákoliv osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatně ekonomickou činnost, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti.
„Ekonomickou činností“ se rozumí veškerá činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně těžební činnosti, zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za ekonomickou činnost se považuje zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj.“
- 4 Článek 168 této směrnice stanoví:
„Jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpočíst od daně, kterou je povinna odvést, tyto částky:
a) DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani;
[...].“
- 5 Článek 178 této směrnice stanoví:
„Pro uplatnění nároku na odpočet daně musí osoba povinná k dani splňovat tyto podmínky:
a) při odpočtu daně podle čl. 168 písm. a) při dodáních zboží a poskytnutích služeb musí mít fakturu vystavenou v souladu s články 220 až 236 a články 238, 239 a 240;

[...]“

- 6 Článek 273 první pododstavec této směrnice stanoví:

„Členské státy mohou uložit další povinnosti, které považují za nezbytné k správnému výběru daně a k předcházení daňovým únikům, dostojí-li požadavku rovného zacházení s domácími plněními i plněními mezi členskými státy uskutečňovanými osobami povinnými k dani, a za podmínky, že tyto povinnosti nevedou při obchodu mezi členskými státy k formalitám spojeným s překračováním hranic.“

- 7 Článek 287 této směrnice stanoví:

„Členské státy, které přistoupily po 1. lednu 1978, mohou poskytnout osvobození od daně osobám povinným k dani, jejichž roční obrat je nejvýše roven ekvivalentu v národní měně následujících částek při kurzu platném ke dni jejich přistoupení:

[...]

7) Česká republika: 35 000 EUR,

[...]“

České právo

- 8 V souladu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, se plátcem DPH stane osoba povinná k dani se sídlem v České republice, jejíž obrat za nejvýše dvanáct bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhne 1 000 000 korun českých (Kč) (přibližně 39 250 eur), s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně.
- 9 V § 29 tohoto zákona jsou obsažena ustanovení, jimiž se provádí čl. 178 písm. a) směrnice 2006/112.
- 10 V ustanoveních § 72 a 73 tohoto zákona jsou upřesněny podmínky nároku na odpočet DPH. Podle těchto ustanovení má plátce nárok na odpočet DPH na vstupu, které musí odpovídat daň na výstupu přiznaná jiným plátcem, takže nelze uplatnit nárok na odpočet daně, pokud vůbec nevznikla povinnost uplatnit daň na výstupu.
- 11 Ustanovení § 94a odst. 1 tohoto zákona stanoví, že osoba povinná k dani se sídlem nebo provozovnou v České republice, která uskutečňuje nebo bude uskutečňovat plnění s nárokem na odpočet daně, může podat přihlášku k registraci.
- 12 Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 V návaznosti na daňovou kontrolu zahájenou dne 25. dubna 2012, která se týkala měsíčních zdaňovacích období srpen až říjen 2010, duben až červen 2011 a srpen 2011, český správce daně odepřel společnosti Kemwater ProChemie, obchodní společnosti se sídlem v České republice, nárok na odpočet DPH, kterou zaplatila za reklamní služby poskytnuté na golfových turnajích konaných v průběhu let 2010 a 2011. Podle daňových dokladů byly tyto služby poskytnuty společností VIASAT SERVICE s.r.o. za částku 120 000 Kč (přibližně 4 708 eur) za každé zdaňovací období včetně 20% DPH.
- 14 Český správce daně konstatoval, aniž zpochybnil faktické provedení předmětných služeb, že na jednu stranu jednatel společnosti VIASAT SERVICE uvedl, že si není vědom, že by tyto služby byly touto společností poskytnuty, a na druhou stranu společnost Kemwater ProChemie nebyla schopna prokázat, že dodavatelem těchto služeb skutečně byla uváděná společnost. Podle správce daně jednak nebyla prokázána totožnost dodavatele či dodavatelů a jejich postavení plátců DPH a jednak byl částečně sporný i rozsah předmětných plnění, a proto dne 20. prosince 2013 vydal platební výměry, jimiž doměřil DPH ve výši 20 000 Kč (přibližně 784 eur) za každé zdaňovací období a společnosti Kemwater ProChemie uložil penále 4 000 Kč (přibližně 156 eur) za každé z těchto období.
- 15 Finanční ředitelství zamítlo odvolání společnosti Kemwater ProChemie proti těmto platebním výměrům, načež se uvedená společnost obrátila na Krajský soud v Praze (Česká republika), který její žalobě vyhověl. Krajský soud v Praze z judikatury Soudního dvora a z jistého rozsudku Nejvyššího správního soudu (Česká republika) dovodil, že podmínkou nároku na odpočet daně není prokázat, že daňový subjekt přijal zdanitelné plnění od dodavatele uvedeného na faktuře k tomuto plnění, a že nedostatek důkazu ohledně totožnosti skutečného dodavatele tohoto plnění může být významný pouze v případě, že správce daně prokáže, že je toto plnění součástí daňového podvodu, o němž osoba povinná k dani uplatňující nárok na odpočet daně věděla nebo vědět musela.
- 16 Finanční ředitelství následně podalo kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který je předkládajícím soudem.
- 17 Předkládající soud uvádí, že je postaven před otázkou, zda lze odepřít nárok na odpočet DPH, jestliže nebyl identifikován skutečný poskytovatel služeb, v souvislosti s nimiž jejich příjemce tento nárok uplatňuje.
- 18 Podle předkládajícího soudu z judikatury Soudního dvora zaprvé vyplývá, že podmínkou nároku na odpočet DPH je, že příjemce zdanitelného plnění musí být osobou povinnou k dani, která dodané zboží nebo služby použila pro účely zdanitelných plnění na výstupu, a že toto zboží bylo dodáno nebo byly tyto služby poskytnuty jinou osobou povinnou k dani, a jsou-li tyto podmínky splněny, nelze v zásadě tento nárok odepřít. Zadruhé musí správce daně osobě povinné k dani odepřít nárok na odpočet daně, jestliže sám prokáže – aniž by na osobu kladl povinnost prokázání dalších skutečností, které mu nepřísluší – že věděla anebo mohla vědět, že pořízením předmětného zboží nebo služeb se účastní podvodu.
- 19 Předkládající soud uvádí, že podle českého práva nese důkazní břemeno ohledně prokázání splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH daňový subjekt. Má za to, že stejný požadavek vyplývá z judikatury Soudního dvora, přičemž uvádí, že pochybnost o totožnosti poskytovatele by sama o sobě nemusela umožňovat správci daně nepřiznat nárok na odpočet

daně, neboť směrnice 2006/112 definuje „osobu povinnou k dani“ široce. Poznamenává však, že jelikož Česká republika uplatňuje výjimku upravenou v článku 287 této směrnice, nelze postavit najisto, pokud není identifikován skutečný dodavatel, že je splněna hmotněprávní podmínka nároku na odpočet daně, tj. že dodavatel je osobou povinnou k dani.

- 20 Předkládající soud má rovněž za to, že judikatura Soudního dvora, podle níž je povinností osoby uplatňující nárok na odpočet prokázat splnění hmotněprávních podmínek tohoto nároku, včetně prokázání skutečnosti, že zboží a služby byly skutečně dodány osobou povinnou k dani, je v rozporu s rozsudkem ze dne 13. února 2014, Maks Pen (C-18/13, EU:C:2014:69), a usnesením ze dne 10. listopadu 2016, Signum Alfa Sped (C-446/15, nezveřejněné, EU:C:2016:869), v nichž bylo rozhodnuto, že tento nárok musí být přiznán, pokud nebyla prokázána účast na podvodu, přestože ve věcech, v nichž byla tato rozhodnutí vydána, nebylo prokázáno postavení dodavatele jako osoby povinné k dani.
- 21 Předkládající soud konečně uvádí, že povinnost prokázat splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně musí být osobě povinné k dani uložena nejen v případě, kdy není doloženo postavení dodavatele jako osoby povinné k dani, ale také v případě, kdy je sice jisté, že dodavatel toto postavení má, avšak není možné ho identifikovat. Pokud by tomu bylo jinak, nemohla by být podle předkládajícího soudu v případech, kdy členský stát uplatnil výjimku stanovenou v článku 287 směrnice 2006/112, s jistotou prokázána hmotněprávní podmínka nároku na odpočet daně spočívající v postavení dodavatele jako osoby povinné k dani. Opačný výklad by byl v rozporu se zásadou daňové neutrality a s judikaturou Soudního dvora týkající se dokazování v otázce splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně, jež přísluší osobě povinné k dani, a otevřel by cestu k významným daňovým únikům, přestože boj proti únikům je cílem uznaným touto směrnicí.
- 22 Za těchto podmínek se Nejvyšší správní soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
 - „1) Je v souladu se směrnicí 2006/112[...], pokud je uplatnění práva na odpočet [DPH] na vstupu podmíněno splněním povinnosti osoby povinné k dani prokázat, že jí přijaté zdanitelné plnění bylo poskytnuto jinou konkrétní osobou povinnou k dani?
 - 2) Pokud je odpověď na první otázku kladná a osoba povinná k dani uvedenou důkazní povinnost nesplní, lze odeprít právo na odpočet daně na vstupu, aniž by bylo prokázáno, že tato osoba povinná k dani věděla anebo mohla vědět, že porízením zboží nebo služeb se účastní daňového podvodu?“

K předběžným otázkám

- 23 Podstatou těchto dvou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být směrnice 2006/112 vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet DPH zaplacené na vstupu musí být odepráno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani.

- 24 Je třeba připomenout, že k uplatnění nároku na odpočet DPH je nutno dodržet podmínky hmotněprávní i formální povahy. Pokud jde o hmotněprávní podmínky, z čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112 vyplývá, že k tomu, aby dotyčné osobě uvedený nárok mohl vzniknout, je třeba, aby byla „osobou povinnou k dani“ ve smyslu této směrnice. Dále je třeba, aby na vstupu byly zboží nebo služby uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet dodány nebo poskytnuty jinou osobou povinnou k dani a aby toto zboží nebo tyto služby byly na výstupu použity osobou povinnou k dani pro účely jejich zdaněných plnění. Pokud jde o způsoby uplatnění nároku na odpočet DPH, které jsou postaveny na roveň podmínkám formální povahy, čl. 178 písm. a) uvedené směrnice stanoví, že osoba povinná k dani musí mít fakturu vystavenou v souladu s jejími články 220 až 236 a články 238 až 240 (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 26 a citovaná judikatura).
- 25 Z toho vyplývá, že uvedení dodavatele na faktuře týkající se zboží nebo služeb, ve vztahu k nimž je uplatňován nárok na odpočet DPH, je formální podmínkou uplatnění tohoto nároku. Postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako osoby povinné k dani je naproti tomu – jak uvádí předkládající soud a česká, španělská a maďarská vláda – jednou z hmotněprávních podmínek tohoto nároku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 27).
- 26 Pokud jde o důsledky toho, že skutečný dodavatel daného zboží nebo služeb nebyl identifikován, je třeba připomenout, že cílem režimu odpočtů je zcela sejmout z podnikatele zatížení DPH, která je splatná nebo byla zaplacená v rámci všech jeho ekonomických činností. Společný systém DPH tedy zajišťuje neutralitu daňové zátěže všech ekonomických činností bez ohledu na jejich účel nebo výsledky za podmínky, že tyto činnosti v zásadě samy podléhají DPH (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 30 a citovaná judikatura).
- 27 Podle ustálené judikatury Soudního dvora představuje nárok osob povinných k dani odpočíst od DPH, kterou jsou povinny odvést, částku DPH, která je splatná či byla zaplacená za zboží nebo služby, které obdržely na vstupu, základní zásadu společného systému DPH. Jak Soudní dvůr opakovaně rozhodl, nárok na odpočet upravený v článku 167 a následujících směrnice 2006/112 je nedílnou součástí mechanismu DPH a nemůže být v zásadě omezen, pokud osoby povinné k dani, které mají zájem na jeho uplatnění, dodrží požadavky nebo podmínky jak hmotněprávní, tak formální povahy, které se na tento nárok vztahují (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 31 a citovaná judikatura).
- 28 Ačkoliv mohou členské státy podle čl. 273 prvního pododstavce směrnice 2006/112 uložit další povinnosti než ty, které stanoví tato směrnice, jestliže je považují za nezbytné ke správnému výběru DPH a k předcházení daňovým podvodům, opatření přijatá členskými státy nesmí jít nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů. Nemohou být tedy používána způsobem, který by systematicky zpochybňoval nárok na odpočet DPH, a tedy neutralitu DPH (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 32 a citovaná judikatura).
- 29 Soudní dvůr v této souvislosti rozhodl, že základní zásada neutrality DPH vyžaduje, aby odpočet DPH na vstupu byl přiznán, jestliže jsou splněny hmotněprávní podmínky, i když osoby povinné k dani nevyhověly určitým podmínkám formálním (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 33 a citovaná judikatura).

- 30 Platí tedy, že jakmile má správce daně k dispozici údaje potřebné k tomu, aby určil, že jsou splněny hmotněprávní podmínky, nemůže, co se týče nároku osoby povinné k dani na odpočet této daně, vyžadovat splnění dalších podmínek, které by mohly vést k tomu, že by tento nárok nebylo možné uplatnit (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 34 a citovaná judikatura).
- 31 Avšak může tomu být jinak, jestliže porušení formálních požadavků mělo za následek nemožnost předložení jednoznačného důkazu o splnění hmotněprávních požadavků (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 36 a citovaná judikatura).
- 32 Tak tomu přitom může být v případě, kdy na faktuře týkající se zboží nebo služeb, ve vztahu k nimž je uplatňován nárok na odpočet, není uvedena totožnost skutečného dodavatele, jestliže tato skutečnost znemožňuje jeho identifikaci, a tedy prokázání toho, že měl postavení osoby povinné k dani, jelikož – jak bylo připomenuto v bodě 25 tohoto rozsudku – toto postavení představuje jednu z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 37).
- 33 V těchto souvislostech je třeba zdůraznit, že správce daně nemůže zkoumat pouze samotnou fakturu. Musí zohlednit i další informace poskytnuté osobou povinnou k dani. Dále je třeba uvést, že je na osobě povinné k dani, která uplatňuje nárok na odpočet DPH, aby doložila, že splňuje požadavky pro to, aby jí tento nárok vznikl. Daňové orgány tak mohou od samotné osoby povinné k dani vyžadovat doklady, které považují za nezbytné pro posouzení otázky, zda je třeba požadovaný odpočet daně přiznat, či nikoliv (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 38 a citovaná judikatura).
- 34 Z toho vyplývá, že je v zásadě na osobě povinné k dani, která uplatňuje nárok na odpočet DPH, aby doložila, že dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb, v souvislosti s nimiž je tento nárok uplatňován, byl v postavení osoby povinné k dani. Osoba povinná k dani je tedy povinna předložit objektivní důkazy, že jí byly pro účely jejich plnění podléhajících DPH skutečně dodány nebo poskytnuty na vstupu osobami povinnými k dani zboží nebo služby, z nichž skutečně zaplatila DPH. Těmito důkazy mohou být zejména doklady v držení dodavatelů nebo poskytovatelů, od nichž osoba povinná k dani pořídila zboží nebo služby, z nichž zaplatila DPH (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 39 a citovaná judikatura).
- 35 Co se ovšem týče boje proti podvodům na DPH, správce daně obecně nemůže vyžadovat, aby osoba povinná k dani, která chce uplatnit nárok na odpočet DPH, ověřovala mimo jiné i to, zda je dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb, ve vztahu k nimž je uvedený nárok uplatňován, v postavení osoby povinné k dani (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 40 a citovaná judikatura).
- 36 Pokud jde o důkazní břemeno ohledně otázky, zda má dodavatel postavení osoby povinné k dani, je třeba rozlišovat mezi prokázáním toho, že je naplněna hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH, a určením toho, zda došlo k podvodu na DPH (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 41).
- 37 Ačkoli v rámci boje proti podvodům na DPH nelze obecně vyžadovat, aby osoba povinná k dani, která chce uplatnit nárok na odpočet DPH, ověřovala, zda je dodavatel dotčeného zboží nebo poskytovatel dotčených služeb v postavení osoby povinné k dani, jinak je tomu za situace, kdy je

prokázání tohoto postavení nezbytné pro ověření, zda je naplněna tato hmotněprávní podmínka nároku na odpočet (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 42).

- 38 V posledně uvedeném případě je na osobě povinné k dani, aby na základě objektivních důkazů prokázala, že dodavatel má postavení osoby povinné k dani, ledaže údaje potřebné k ověření, zda je tato hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně. V tomto ohledu je třeba připomenout, že ze znění čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/112 vyplývá, že pojem „osoba povinná k dani“ je definován široce, přičemž se opírá o skutkové okolnosti, takže postavení dodavatele coby osoby povinné k dani může vyplývat z okolností daného případu (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 43).
- 39 To mimo jiné platí – a to i za situace, kdy členský stát využil možnosti podle článku 287 směrnice 2006/112 poskytnout osvobození od daně osobám povinným k dani, jejichž roční obrat nepřekračuje určitou částku – pokud lze ze skutkových okolností, jako je objem a cena přijatého zboží či služeb, s jistotou dovodit, že roční obrat dodavatele tuto částku překračuje, takže se na tohoto dodavatele nemůže vztahovat osvobození upravené v tomto článku, a že je tento dodavatel nutně v postavení osoby povinné k dani.
- 40 Odepření nároku na odpočet DPH osobě povinné k dani z důvodu, že skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a že tato osoba povinná k dani neprokázala postavení tohoto dodavatele coby osoby povinné k dani, ačkoli ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že tento dodavatel toto postavení nutně měl, by totiž bylo v rozporu se zásadou daňové neutrality a s judikaturou připomenutou v bodech 26 až 30 tohoto rozsudku. Proto na rozdíl od toho, co uvádí předkládající soud, nelze po osobě povinné k dani vždy požadovat, aby za účelem uplatnění tohoto nároku prokázala – nebyl-li skutečný dodavatel daného zboží či služeb identifikován – že je tento dodavatel v postavení osoby povinné k dani.
- 41 Z toho vyplývá, že nebyl-li skutečný dodavatel daného zboží či služeb identifikován, musí být uplatnění nároku na odpočet DPH osobě povinné k dani odepřeno, pokud s ohledem na skutkové okolnosti a navzdory informacím, jež tato osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření toho, že měl tento dodavatel postavení osoby povinné k dani (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 44).
- 42 Vzhledem k předchozím úvahám je třeba na položené otázky odpovědět tak, že směrnice 2006/112 musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet DPH zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.

K nákladům řízení

- 43 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.

Lycourgos

Jarukaitis

Ilešič

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. prosince 2021.

Vedoucí soudní kanceláře
A. Calot Escobar

Předseda
K. Lenaerts